

A. Petersburg 27
VIII 96.

Kärte ätan!

Ofta har jag hört sägas
att samvetet alltid någonsång
kommer att förebrå människan
för hennes dåliga handlingar.
Nu har jag sett det gå i fullbordning
ty med ens fick jag här under en
en röst som sade inom mig:
"Kajoburn, du har gjort orätt
i det att du i din "gimema
lära" i skrifvit en enda
gång att bror Petter! Men
jag måste bekänna att

Jag är så tusans gånger att
skrifva brev. Du som gerna
skrifver brev, du kan ej
förstå huru svårt det
är att få ihop ett brev
för en sådan, som
ej har erhållit den
Guds gåfvan. Men jag
vet att du gerna förlåter
mig.

Du kan ej tro, huru glad
jag blev, då jag vid en
hemkomst såg att du och
Gerda ej mera voro hos
oss. Och jag, som hade
redan planerat att vad
vi skulle göra här i Pibury.
Orsaken till att jag ej
förr kunde komma hem
var att prästorskan Nelson

bed mig stanna så länge till
äfvär hon far från Skarv
Hennes resa blev dock
uppokjuten, och på så sätt
kom äfvär jag att stanna
där längre än meningen.
Jag hoppas dock att i nästa
jul få träffa Dig och Gerda
hos oss. Hälsa henne
från mig och säg att
nu var hon färdig att
komma till oss då när
jag ej var hemma. Inne
skall hon vara ^{redd} ~~bedsen~~
för att jag skulle vara
bedsen på henne; nej
väntom. För att bevisa
riktigheten af mitt påstå^{ende}
har jag köpt hennes
kort af släkten, så att

hon får skicka åt henne
ett annat. Nu får hennes
kort upptaga den plats
hon hade gifvit åt
fröken Karlstedts kort i
mitt album.

Förtär att jag skrifvit detta
så slarvigt, men jag
måste skynda mig, ty
annars kunde ju min
färdighet till beskriifning
gå afver.

Men nu tycks ju afven
pappret vara slut.

Hjärtliga hälsningar
till alla, men van
själ mest hälsad
från latmarken

Karl

Skicka jag originalet.
Efter som Maria y ville beskrifva det